

Cornelia Violeta POPESCU

ANTOLOGIE POETICĂ

2026

Despre autor

Născută în 1955, București, ca fiică a lui Ioan REMEȘ, doctor în geologie și a Steluței REMEȘ, inginer constructor.

Studii

Liceul Gheorghe Lazăr, București;
Facultatea de Electrotehnică, Institutul
Politehnic București, secția Acționări electrice,
promoția 1979.

Activitate profesională

1979 - 1992 - ICPE, București: inginer, C.P.III;
1992 – până la pensionare – ICPE-ACTEL,
București: inginer, CP III, marketing,
standardizare, filme documentare tehnico-
științifice, colaborator la realizarea Istoriei
energeticii românești și al revistelor tehnice:
Tehnică și Tehnologie, Patronat Energetica,
Mesagerul energetic, Tehnomarket.

Preocupări literare

- Debut literar începând cu 1995, redactor al revistei Inforenergetica (2000-2007);
- Membru al Cenaclului literar susținut de pictorița Angela Pașca (2000-2001);
- Membru al Cenaclului literar „Literar Ing” al AGIR și redactor al suplimentului „Literar Ing” al revistei „Univers ingineresc”, Editura AGIR (2013 – prezent).

Colaborări la reviste

Inforenergetica, Literar ing, Gândul Anonimului, Sintagme literare.

Aștept să vină ploaia!

Sonet

Aștept demult să vină ploaia,
Să-nvie iar sonetul ofilit,
Să spele ce e rău și n-a murit,
Să stingă din fior văpaia.

Să curețe și fierul ruginit,
În viță iar să răscolească foaia
Pân' ce lumina va orbi odaia
Și fibre se vor țese migălit

Cu fir din aurul cel pur urzit
Și cu iglițe vii, strălucitoare,
Ce năvădesc la nesfârșit

Prin mâl tăcut care mă doare,
Din care nu mai știu cum s-au ivit
Dalbi nuferi ce zâmbesc la Soare!

Bocancii de război

Pe-același raft bătrân, din lemn,
Din pivniță, lângă priboi,
Mai stau și-acum, parcă solemn,
Bocancii tatei, din război.

Cu pielea groasă, din toval,
Scorțoși, armați cu ghinturi sure,
Ei nu mergeau ca pe un val,
Strângeau cu foc - menghine dure.

Juliți, cu țintele cărunte,
Ei încă știu povestea vie
Cu vânătorii cei de munte,
Luptând ca țara s-o re'nvie.

În canturile azi coclite,
Luceau copite, căci huțulii
Și-urmasu pe plaiuri insolite
Tovarășii-naripați ca ulii.

Pe tălpi mai poartă încă praful
Adus din estica Crimee,
Ce-n urme-și lasă epitaful
Când trec grăbit, printre glimee.

C-o raniță scut și-n bocanci,
Sosit-a teafăr tata-n țară,
Lipsit de-onoruri și de franci,
Cu dor de neamul lui- comoară.

Din zboru-i cel înalt spre astre,
Coboară dragostea-i de țară,
Lăsată și-n bocanci, ca zestre,
Să spună o poveste rară.

Bucuria Pământului

Macii cei roșii din roșul zămislit în pârg
Ard în văpăi, din zori până-n amurg.
Plăpânde esențe, candelă-n zări rozalii
Sfințesc lanurile cu pigmenți rubinii.

Cărbunii de tămâie încinși în cupe de jar
Ridică spre cer rugăciuni din câmpul- altar.
Semințele miniscule crescute din pluș
Își țes viitor laolaltă-n receptacul-căuș.

Se coc și visează în tihnă sub soare
S-ajungă roșul cel mai pur la vara viitoare.
Atunci vor dăruia nestemate câmpului
Și bucurii în ochi de vitralii Pământului.

Crăciun trecut

Din nou s-apropie Crăciunul
Și vechile-amintiri învie,
Iar el, mereu pribeag, străbunul,
M-așteaptă ca-n copilărie.

De-acolo îmi zâmbesc părinții,
În casa plină de iubire,
Dintre icoanele cu sfinții
Mă mângâie a lor privire.

Se scaldă bradul în lumină,
Iar clopoțelii, în colinde.
În suflet, bucurii s-anină
La masa plină de merinde.

Și tot creștinul e de-o seamă:
În șoaptă, *Dalbe flori* îngână,
Colinda din străbuni, cu teamă,
Să n-o strivească stea păgână.

La radio, vocea regească,
Din zări bruiate, iar răsună,
Pe toți românii să-i trezească,
În veci, Crăciunul să n-apună.

Eșarfa

Dragei mele prietene, Mihaela

Pe brațul gol, eșarfa ei corai
Atârnă-n falduri transparente.
Se-avântă oare-n aer sau în rai
Când visele-i stârnesc torente?

Prin împletirea mâinilor spre-nalt,
Se-oferă cerului feștilă.
O piruetă-n vârf și înc-un salt
Și-n dans, renaște iar sibilă.

Eșarfa ei, cu aripi multe-n vânt,
Ascunde-n cute brusc femeia
Și iarăși o sloboade cu avânt,
Dezvăluind adânc scânteia.

Cand sufletu-i e plin de-atâta foc,
Cu aripi luminate zboară.
Iar dacă viața nu e doar un joc,
Se-arată raza din Fecioară!

Gânduri

Gânduri bune, gânduri grele
Se înghesuie de-odată.
Te ridică pân'la stele,
Se înfruntă viața toată.

Gânduri vesele și triste,
Zile negre, nopți lumină
Dau culoare multor vârste.
Uneori, le și domină.

Gânduri drepte și nedrepte
Stau la masa judecății,
Pe cântar, ca să îndrepte
Pașii vieții, poarta morții.

Gânduri tainice, orbite
Te trimit în rai sau iad.
Prin arterele zdrobite,
Curg spre inimă, în vad.

Gânduri spuse și nescrise
Repede se dau uitării.
Fericirile promise
Sunt chiar sensul căutării.

Gânduri pure și senine -
Viață-n pace și-nflorire.
Cine oare să le-anine
Peste fire, cu iubire?

Kamikaze

Cu aripi smulse dintr-un brâu de raze,
Pe negândite, m-avântam înalt să zbor,
Departe de zile strânse în sobor.
Dar nu eram decât un kamikaze.

Deșerturi răscoleam visând la oaze,
Speram să-nfrâng și morile de vânt,
Mereu îmi luam un nou avânt.
Dar nu eram decât un kamikaze.

Treceam rapid prin numeroase faze
Să împlinesc tăcut ce-s eu datoare,
Schimbând prezentu-n cele viitoare.
Dar nu eram decât un kamikaze.

Și construiam avid atâtea baze,
Cu-a logicii valoare absolută,
Coloane înalțate în vultură.
Dar nu eram decât un kamikaze.

Un vânt divin răsare printre raze,
Coboară-n gând, în suflet și-mi dă pace.
Prezentu-nvie-n lumile opace
Și-un drept la viață unui kamikaze.

Miez de august

Soarele parc-a uitat să ne mângâie,
Lava-i cerească îngHITE Pământul.
Orice suflare de viață se tânguie,
Arșița mistuie lumii veșmântul.

Toate privirile colindă zările.
Joacă cu foc paparudele goale.
Vântul agită pădurile, mările,
Luna le atrage cu razele sale.

Arsă de Soare și fără de vlagă,
Viața-i pustie, lipsită de haruri.
Firea-nsetată la Domnul se roagă,
Milă și ploaie primește ca daruri.

Până când?

De câte ori trebuie să mori
Până înveți cum să trăiești,
Să poți ierta și să iubești
Ca să descoperi noi comori?

Câte cuvinte să irosești
Până vei prețui tăcerea
Și cât să mai înduri durerea
Când visele ți le zdrobești?

Uită regretele și vina
Și lasă ca ființa toată
Să simtă Pacea revărsată
Din armonia cu Lumina!

Și dincolo de timpul sortii
Vei înțelege iar, în Infinit,
C-o nouă viață ai primit
Gustând din vechea tain'-a morții!

Precum în cer

Pe harta cerului, am desenat
Noian de vise senine. Cândva.
În salbe, stelele mi-am adunat.
Pe frunte, altfel le-a scris Cineva.

Și parcă-n cete, zăream serafimi,
Ce-n zbor, poverile lumii duceau.
Pe lângă ei, prin văzduh, heruvimi
Cu ochii mari, ca de foc, străluceau.

De aș putea, ca și ei, să plutesc
Deasupra relelor vieții, senin,
Și-apoi, să văd cum Taborul ceresc
Pătrunde-n suflete, peste venin!

Să calc cu tălpile lor pe pământ,
Să-i vindec rana adâncă, din veac;
Cu Timpul nostru, să fac legământ
Să-mi dea Lumina ca singurul leac!

Sfârșit de vară

Mi-aduc și-acum aminte
De mângâierea caldă,
De raza ce cuminte
Sfârșitul verii-l scaldă.

Din când în când, o boare
Pe piele mă răsfăț
Și un sărut din Soare
M-acoperă pe față.

Cernută printre gene
Lumina mă inundă,
Din aur țese-alene
Șuvițe vii, în undă.

Fiorul mă cuprinde
Și-o pace infinită,
Iar gându-mi se aprinde
În candela cernită.